

ilustrovala
Barbora Landová

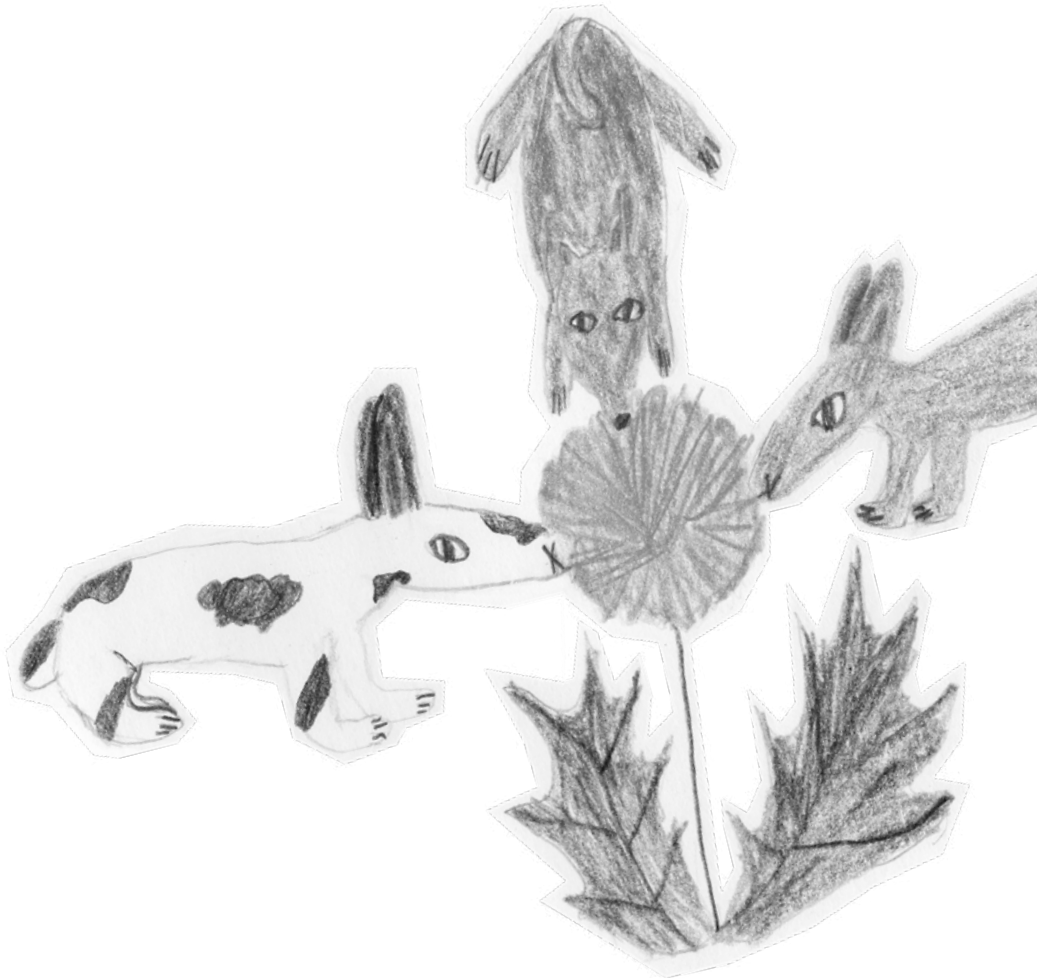
Přemysl Landa

● — pointa

Dobrodružství

králíka

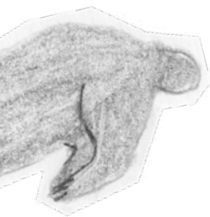
Chimenéze 2

Dobrodružství

králíka

Chimenéze 2

Přemysl Landa

ilustrovala

Barbora Landová

2024

Dobrodružství králíka Chimenéze 2

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Přemysl Landa

Dobrodružství králíka Chimenéze 2 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Děkuji všem, kteří pomohli k vydání knihy.

Hance a Barče za zpětnou vazbu a podporu při psaní příběhu.
Šibalce Amice a králíkům Chimenézovi a Igorovi za inspiraci.

Za štědré příspěvky:

Miroslavě a Přemyslu Landovým

Barboře a Tomáši Matějkovým

Haně Batelkové

Evě Vlkové

Eloyovi Fernándezi Cusimamanimu

Miroslavě Wagnerové

Miluši Uhlířové

Miluši Uhlířové st.

Příznivcům, kteří si knihu objednali v předprodeji.

Všem, kdo o ní řekli svým přátelům.

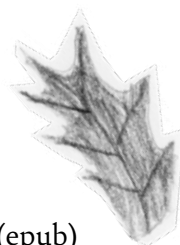
© Přemysl Landa, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7691-303-5

ISBN e-knihy 978-80-7691-440-7 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-439-1 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-429-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

1. kapitola

Liška

Po boji s bagrem, demoliční četou a dobrodružstvím se zloději v domě Karafiátovy rodiny si zvířátka (pro ty, kteří by snad nevěděli, byli to králíci Chimenéz a Igor, buldok Benda, Kocour, Kuna a Orel) spokojeně žila v zachráněné chaloupce. Často je navštěvoval Jirka, ať už sám, nebo společně s Petrem a Davidem. To pak všichni řádili na zahradě jako diví, hráli na honěnou, schovávanou, závodili v běhu nebo ve skocích, lezli po stromech a vymýšleli další a další hry. Unavení si pak společně sedli a pustili se do jídla, které jim s sebou nabalili rodiče. Občas se k nim připojily i děti souseda, pana Karafiáta.

Štědrý den celá zvířecí parta strávila u Igorovy paničky. Tu samozřejmě navštěvovali i jindy než o Vánocích. Když se jednou časně z jara z jedné takové návštěvy vraceli, Chimenéz s Igorem se zastavili v místě, kde rostla spousta pampelišek, a dali se do jejich okusování.

Druhý den ráno, když už se Kocour, Kuna i Orel vypravili shánět něco k snědku, zatímco Benda ještě vyspával jako špalek, se Igor začal olizovat. „Chimenézi, pojďme se nasedat tam, jak roste to šťavnaté mlíčí, už mi kručí v břiše.“

„Jdeme,“ odvětil Chimenéz. „Skočím se ještě napít k potůčku, jdeš se mnou?“

„Nemám žízeň,“ odpověděl Igor a vyhopkal ven ze dveří chaloupky.

„Tak běž napřed, doženu tě,“ usmál se Chimenéz, když viděl, jak je Igor nedočkavý.

Voda v potůčku byla studená a osvěžující. Jakmile se jí Chimenéz napil, vyrazil za kamarádem. Sotva však prošel brankou v plotě na cestu, uviděl Igora, jak se tryskem žene proti němu. Proletěl kolem něj jako střela, zahnul do branky a zmizel v domě. Chimenéz zaslechl jen něco jako: „Utíkej, liška!“, jak kolem něj Igor pelášil.

Nastražil uši, chvíli poslouchal, a když se nic nedělo, zadupal a odběhl zpět domů za Igorem. Ten se krčil pod křeslem, oddechoval a třesl oči. „Viděl jsi ji?“ vypravil ze sebe, sotva popadl dech.

„Nikoho jsem neviděl,“ prohlásil Chimenéz.

„Je tam liška, přímo na cestě, jde sem!“ pištěl Igor. Popoběhl k Bendovi a začal ho burcovat. „Vstávej, slyšíš mě, Bendo? Vstávej! Musíš nás ochránit!“

Benda otevřel jedno oko. „Nech mě spát,“ zabručel a zase ho zavřel.

Igor se však nedal odbýt, skočil Bendovi na záda a zahrabal předními packami. „Jde sem liška, vstávej!“

Benda se oklepal a Igor se skulil na zem.

„Kde máte tu lišku?“ zívnuł buldok, postavil se a začal se protahovat.

„Venku na cestě, hlavně ji nepušt dovnitř,“ dával mu instrukce Igor.

Benda vykoukl ze dveří. „Žádnou lišku nevidím,“ zavrčel a vyrazil ven.

„Kam jdeš?“ divil se vystrašený králík.

„Podívat se po té tvé lišce,“ odfrknul pes.

Králíci se drželi těsně za buldokem. „Kde ji máš?“ zabručel Benda, když trojice prošla brankou.

„Byla ještě o kus dál, pojďme se vrátit, určitě na nás číhá,“ nabádal kamarády Igor. „Počkáme, až se vrátí Orel a obhlédne to z výšky,“ navrhnul.

„Když už jsi mě zburcoval, chci ji vidět,“ mašíroval dál Benda.

Igor se sám domů neodvažoval, a tak mu nezbylo než pokračovat.

„Tamhle, tamhle to bylo,“ postavil se na zadní a snažil se něco zahlédnout. „Je tam,“ zašeptal a příkrčil se do trávy. Benda pokračoval dál. Králíci zůstali na místě, připravení k útěku. Blíž k lišce se jim nechtělo.

Napjatí jako struny uslyšeli, jak se Benda rozesmál. „Páni, to je ale liška, divím se, že tě nerozsápala, Iгоре.“

Králíci se opatrně přiblížili. V trávě seděla zrzavá kulička a ukusovala hlavičky klubajících se pampelišek. Benda ani králíků si nevšímala.

„Nevypadá tak děsivě,“ uznal Igor. „Ale když jsem na ni narazil sám, leknul jsem se. Lišky přece králíky žerou,“ vysvětloval.

„Tahle určitě,“ zařehotal se Benda, „vždyť je sotva větší než ty.“

„Co tady děláš?“ zeptal se lišky Chimenéz.

„Hraju si,“ odpověděla, svalila se na bok a packami a tlamičkou dál chytala pampelišky.

„Kde máš rodiče?“ napadlo Bendu.

„No jo, rodiče,“ poskočil Igor blíž k buldokovi, „co když se tu objeví?“

„Nevím, dlouho jsem je neviděla,“ řekla lištička a pře-
valila se v trávě.

„Asi se ztratila,“ usoudil Chimenéz.

„Měli bychom ji vzít k nám a poradit se s ostatními,
co s ní, tady by se jí něco mohlo stát,“ navrhnul Benda.

„To bychom měli,“ souhlasil Chimenéz. „Pojď s námi,“
vyzval lišče.

„Teď si hraju, nemám čas,“ odbyla ho lištička.

„Hele, ty malá kuličko, něco by se ti tady mohlo stát,
tak se zvedni a pojd’!“ houkl Benda.

„Hele, ty soudku na nožičkách, já se ničeho nebojím,“
ona na to.

Benda jen otevřel tlamu a nevěřičně zíral.

„Zdá se, že tahle zrzavá kulička je pěkně vykutálená,“
smál se Chimenéz.

„Teda, ta je drzá,“ rozčílil se Igor. Přihopkal k ní a chtěl
ji postrčit hlavou, jak to králíci dělají, když jim něco pře-
káží. Chňap, cvak, ohnalo se po něm lišče, sotva stačil

uskočit. „Jdu domů,“ pronesl Igor našťvaně, „tohle si ne-
nechám líbit,“ a otočil se k odchodu.

Benda ji chtěl postrčit svojí velikou tlapou, ale lišče vyskočilo na nohy a ohnalo se zoubky ostrými jako jehly i po něm. „No nic, necháme tě tu. Kdybys chtěla, můžeš za námi přijít, je to poslední chaloupka kousek cesty tímhle směrem,“ oznámil Chimenéz liščeti a vyrazili domů.

Lišče si dál hrálo, jako by tu dva králíci a obří buldok ani nebyli.